

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie z zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 4 listopada 2024 r.  
o odmowie wszczęcia śledztwa, sygn. akt [...],  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,  
w dniu 10 września 2025 r.,  
wniosku Sądu Rejonowego w Rzeszowie  
z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt II Kp 158/25,  
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,  
z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,  
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

**p o s t a n o w i ł**  
**nie uwzględnić wniosku**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie postanowieniem z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt II Kp 158/25, zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy z zażalenia pokrzywdzonego na postanowienie z dnia 4 listopada 2024 roku o odmowie wszczęcia śledztwa, sygn. akt [...], innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Uzasadniając swój wniosek wskazał, że pismem z dnia 15 lipca 2025 roku skarżący wniósł o przekazanie przedmiotowej sprawy innemu sądowi równorzędnemu, bowiem uważa, że istnieją powiązania personalne i zawodowe między sędziami SR w Ropczycach a innymi instytucjami

wymiaru sprawiedliwości w tym regionie. Ponadto Sąd Rejonowy w Rzeszowie we wniosku wskazał również, że w przedmiotowa sprawa została przydzielona sędziemu, który złożył odwołanie od zmiany podziału czynności w zakresie, w którym podział ten zobowiązywał sędziego X. Y. do orzekania w II Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w Rzeszowie, odwołanie zostało uwzględnione, jednak nie jest respektowane przez Prezesa Sądu Okręgowego w Rzeszowie, bowiem jego zdaniem wydana w tym zakresie uchwała nie została podjęta przez Krajową Radę Sądownictwa, o której mowa w Konstytucji RP .

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek Sądu Rejonowego w Rzeszowie o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na wyjątkowy charakter instytucji uregulowanej w art. 37 k.p.k., podkreślając, że zbyt szerokie jej stosowanie może spowodować skutki wręcz sprzeczne z ratio legis powołanego przepisu, osłabiając poczucie zaufania nie tylko do konkretnego sądu, lecz również do całego wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2000 r., II KO 156/00, Prok. i Pr. 2001, Nr 1, poz. 9). Zatem uwzględniając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego zaznaczyć należy, że przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k., winno nastąpić tylko wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości, co oznacza, że w sprawie muszą wystąpić tego rodzaju okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie, co jednocześnie mogłoby wywołać, nawet mylne przekonanie, że w sądzie właściwym miejscowo nie ma wystarczających warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny.

Okoliczności powołane we wniosku nie wskazują na zaistnienie w sprawie szczególnych względów związanych z dobrem wymiaru sprawiedliwości, których istnienie nakazywałoby przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w sprawie brak jest jakichkolwiek argumentów uzasadniających wystąpienie rzekomych powiązań pomiędzy sędziami

a innymi instytucjami wymiaru sprawiedliwości. Okoliczność ta w żadnym zakresie nie została uzasadniona. W judykaturze kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, o którym mowa w art. 37 k.p.k. jest tradycyjnie odnoszone do takich konkretnych sytuacji, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (nawet błędne), o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (zob. postanowienie SN z dnia 23 lutego 2010 r., V KO 5/10; postanowienie SN z dnia 7 czerwca 2018 r., V KO 39/18; postanowienie SN z dnia 27 marca 2023 r., IV KO 20/23). Przy czym przekonanie o braku możliwości do obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy oparte być powinno na racjonalnych przesłankach (zob. postanowienie SN z dnia 4 kwietnia 2025 r., III KO 41/25). Za taką przesłankę nie można uznać przeświadczenia strony, które nie jest poparte odpowiednimi faktami wynikającymi z okoliczności danej sprawy.

Przechodząc do dodatkowej argumentacji sądu, wskazać należy, iż występujące w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie nieprawidłowości, niejako natury technicznej i organizacyjnej, jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa, nie mogą uzasadniać wniosku w trybie art. 37 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2022 r., V KO 92/21; postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2023 r., IV KO 110/23; postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2006 r., II KO 42/06; postanowienie SN z dnia 6 lutego 2025 r., II KO 5/25). Jest to bowiem kwestia, która winna zostać rozstrzygnięta na poziomie właściwej organizacji pracy w danym sądzie, będąca w kompetencji prezesa tego sądu.

Podkreślić trzeba, że we wniosku nie wykazano, że zastosowany w sądzie właściwym miejscowo przydział spraw konkretnemu sędziemu, wpływa na zdolność sądu do rozpoznania tej konkretnej sprawy w sposób obiektywny i bezstronny. Wszakże przy dokonywaniu oceny w kwestii możliwości bezstronnego i swobodnego orzekania przez sąd właściwy miejscowo należy mieć na uwadze całokształt okoliczności konkretnej sprawy (zob. postanowienie SN z dnia 8 września 2022 r., II KO 81/22). Przekonanie oparte jedynie na przypuszczeniach i założeniach o charakterze hipotetycznym nie stanowi wystarczającej podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jeśli nie znajdują uzasadnienia w realiach konkretnej sprawy (zob. postanowienie SN z dnia

16 lipca 2014 r., III KO 50/14; postanowienie SN z dnia 3 sierpnia 2022 r., I KO 81/22; postanowienie SN z dnia 26 września 2024 r., III KO 121/24). Mimo, że dobro wymiaru sprawiedliwości jest pojęciem abstrakcyjnym i ocennym, to musi znaleźć odzwierciedlenie i zastosowanie w każdej indywidualnej sprawie, która ma zostać przekazana do innego sądu równorzędnego na podstawie art. 37 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2025 r., II KO 75/25).

Sąd Najwyższy mając powyższe na uwadze, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]